

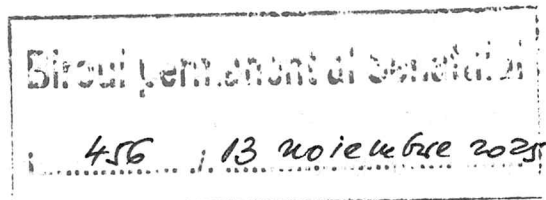

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 3/14678/2025 din data de 10.11.2025

Domnului Mario Ovidiu Oprea
Secretarul general al Senatului României

Stimate domnule secretar general,

L 456/2025

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV/5348/2025 din 29.09.2025 prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii, spre avizare, *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri* (b436/23.09.2025), vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 06 noiembrie 2025 a Comisiei nr. 1 - reunită „Legislație și cooperare interinstituțională”.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și interpretarea dată de Curtea Constituțională sintagmei „acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești”, Comisia a reținut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

Astfel, cu titlu preliminar, comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că în ședința din 17 octombrie 2023, Comisia nr. 1 reunită – „Legislație și cooperare interinstituțională” a analizat o propunere legislativă care urmărea înăsprirea tratamentului sancționator în cazul infracțiunilor prevăzute în Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

Cu această ocazie, Comisia a reținut, între altele, că orice discuție privind oportunitatea modificării limitelor de pedeapsă trebuie să aibă în vedere concepțiile fundamentale care stau la baza instituției pedepsei penale, precum și condițiile necesare pentru ca aceasta să-și îndeplinească efectiv finalitatea.

În conformitate cu concepția retributivă, Comisia a subliniat că pedeapsa reprezintă echivalentul răului cauzat prin fapta penală comisă, constituind expresia dezaprobării pe care legea penală o manifestă față de faptele socialmente periculoase, în funcție de valoarea socială ocrotită.

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011

Din perspectiva condițiilor pe care pedeapsa penală trebuie să le întrunească, cea relevantă aspectului analizat este justetea acesteia, adică să fie dreaptă. O pedeapsă dreaptă este cea care corespunde naturii și gravității faptei, precum și vinovăției celui care a comis-o. Legea nu trebuie să recurgă la pedepse decât acolo unde aplicarea acestora ar corespunde ideii de dreptate, proporțional calitativ și cantitativ gravității faptei.

Această viziune este reflectată și în expunerea de motive a actualului Cod penal, unde s-a subliniat necesitatea reaşezării tratamentului sancționator în limite rezonabile. În acest sens, s-a arătat că „practica ultimului deceniu a demonstrat că majorarea excesivă a limitelor de pedeapsă nu constituie o soluție eficientă pentru combaterea criminalității”, exemplificându-se prin situația infracțiunii de furt calificat, pentru care limitele de pedeapsă ridicate nu au condus la o scădere semnificativă a incidenței acestui tip de fapte.

Așadar, în acord cu cele reținute anterior, comisia de specialitate a apreciat că întinderea și intensitatea represiunii penale trebuie să rămână în limite determinate, în primul rând prin raportare la importanța valorii sociale lezate, pentru cei care încalcă legea penală. Or, cu titlu de exemplu, s-a observat că se propun limite de pedeapsă pentru infracțiunea de trafic național de droguri de mare risc similare limitelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea de omor (potrivit art. 188 C.pen., uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani), iar în cazul infracțiunii de trafic internațional de droguri de mare risc sunt propuse limite de pedeapsă chiar superioare (închisoarea de la 15 la 20 de ani).

Totodată, s-a remarcat că limitele de pedeapsă pentru infracțiunile prevăzute la art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 au fost majorate recent, prin Legea nr. 45/2023, argumentele avute atunci în vedere fiind, în esență, identice cu cele care fundamentează prezenta inițiativă legislativă.

Or, efectele unei modificări a legii penale se manifestă doar pentru viitor, fiind necesar un interval rezonabil pentru evaluarea eficienței măsurii, întrucât dispozițiile legii penale mai severe se aplică exclusiv faptelor comise ulterior intrării sale în vigoare (respectiv, după data de 5 martie 2023).

Revenind la propunerea de majorare a pedepselor, Comisia a reținut că inițiatorul a optat în cazul infracțiunii prevăzute la art. 11 pentru pedepse de o severitate extremă, soluție cu atât mai discutabilă cu cât este vizată o infracțiune săvârșită cu intenție depășită. Astfel, de pildă, dacă infracțiunea de trafic național de droguri de risc, prevăzută de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 a avut ca urmare moartea victimei, pentru infracțiunea complexă praeterintenționată agentul riscă pedeapsa detențiunii pe viață sau închisoarea de la 25 la 30 de ani închisoare.

S-a apreciat că aceleași rezerve pot fi exprimate și cu privire la propunerea de reglementare a unor limite minime și maxime de pedeapsă extrem de apropiate, de natură a

face dificilă realizarea unei individualizări juste a pedepsei de către instanțele de judecată, aplicarea unor pedepse între limitele 15-20 de ani, în cazul traficului internațional de droguri de mare risc, ori între limitele 25-30 de ani, în cazul infracțiunii praeterintenționate menționate fiind dificil de implementat practic.

În altă ordine de idei, cu toate că se afirmă necesitatea majorării limitelor de pedeapsă pentru infracțiunile prevăzute de Legea nr. 143/2000, în cazul infracțiunii prevăzute la art. 9 se propune, dimpotrivă, reducerea limitelor speciale de pedeapsă, fiind înlăturat mecanismul de determinare a limitelor de pedeapsă prin majorarea limitelor pedepselor aferente infracțiunilor la care se referă.

Referitor la eliminarea posibilității de suspendare a executării pedepsei sub supraveghere, precum și la imposibilitatea aplicării instituțiilor renunțării sau amânării aplicării pedepsei, s-a reținut că, date fiind limitele de pedeapsă propuse, aceste modalități de individualizare sunt, în majoritatea cazurilor, excluse prin efectul dispozițiilor Codului penal [art. 80 alin. (2) lit. d), art. 83 alin. (2), art. 91 alin. (1) lit. a) din Codul penal].

Astfel, cu titlu de exemplu, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 2 și 3, raportat atât la limitele actuale de pedeapsă, cât și *a fortiori* la limitele de pedeapsă propuse, se constată că renunțarea la aplicarea pedepsei este exclusă, întrucât pedeapsa prevăzută de lege pentru aceste infracțiuni este închisoarea mai mare de 5 ani [art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal], iar amânarea aplicării pedepsei nu poate fi dispusă, întrucât în cazul acestor infracțiuni legea prevede pedepse mai mari față de limita de 7 ani închisoare [art. 83 alin. (2) din Codul penal].

Tot astfel, față de limitele de pedeapsă propuse, inclusiv beneficiul suspendării executării pedepsei sub supraveghere ar putea fi dificil de acordat, în contextul în care dispozițiile art. 91 alin. (1) lit. a) din Codul penal impun ca pedeapsa aplicată să nu fie mai mare de 3 ani închisoare. Or, la o asemenea pedeapsă nu se poate ajunge decât în condițiile unui comportament procesual al inculpatului care, în definitiv, poate exclude în sine necesitatea încarcerării acestuia în vederea îndreptării.

Așadar, ca o primă concluzie, Comisia a apreciat că se impune o analiză atentă asupra eficienței reale a înăsprii tratamentului sancționator, în condițiile în care realitatea judiciară demonstrează că aceste infracțiuni continuă să fie comise chiar și în contextul unor pedepse deja severe.

În continuare, cu privire la reconfigurarea conținutului constitutiv al infracțiunii de deținere de droguri de risc/mare risc, faptă prevăzută la art. 4 din Legea nr. 143/2000, în sensul înlăturării posibilităților de reținere a acestor infracțiuni atunci când agentul a cultivat, produs, fabricat, preparat etc. respectiva substanță interzisă, Comisia a apreciat că această soluție se

află în dezacord cu argumentele reținute în expunerea de motive, întrucât această ipoteză presupune **dezincriminarea** unor fapte care, în prezent, sunt prevăzute de legea penală.

De asemenea, stabilirea prin lege a unei cantități maxime de substanțe interzise care să distingă între deținerea pentru consum propriu și deținerea în vederea traficului este discutabilă. În practica judiciară, acest element se analizează întotdeauna în corelare cu alte împrejurări, iar o limită fixă ar putea genera interpretări eronate sau abuzive, permițând traficantilor să eludeze răspunderea penală prin fragmentarea cantităților deținute.

În privința eliminării cauzei de nepedepsire a denunțatorului, s-a apreciat că măsura ar putea îngreuna combaterea traficului de droguri, întrucât obținerea probelor în acest domeniu este deosebit de dificilă, iar informațiile furnizate de denunțatori sunt, de multe ori, esențiale pentru stabilirea faptelor și identificarea participanților la activitatea infracțională.

Propunerea referitoare la eliminarea necesității consimțământului consumatorului în vederea evaluării în scopul includerii acestuia în circuitul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri [art. 19 alin. (1)], respectiv eliminarea acordului scris al consumatorului în vederea includerii acestuia în programul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri este la fel de discutabilă. Comisia a apreciat în acest sens, întrucât evaluarea în discuție presupune colectarea de date personale sensibile, așadar aceasta presupune o ingerință în dreptul la viață privată al persoanei. Totodată, scopul acestor măsuri nu este sancționatoriu, ci vizează reinsertia și reabilitarea consumatorului, iar eficiența acestor servicii depinde tocmai de o participare voluntară a persoanei, iar nu prin constrângere.

Față de cele arătate, comisia de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că propunerea legislativă nu poate fi adoptată în forma transmisă de către inițiator.

Cu deosebită considerație,

Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii

Judecător Andreea Simona Uzlău

